

PERILLE ON LUISUTTU

Sen, että on välttämätöntä asettaa kysymys trotskilaisesta maanalaisesta järjestöstä kaikella selvyydellä, sanelee tämän järjestön koko viimeaikainen toiminta, joka pakottaa puolueen ja Neuvostovallan suhtautumaan trotskilaisiin periaatteellisesti toisin kuin puolue suhtautui heihin XV edustajakokoukseen asti.

Trotskilaisten avoin esiintyminen kaduilla marraskuun 7 p:nä 1927 oli se käännekohta, jolloin trotskilainen järjestö osoitti, että se ei sanoudu irti ainoastaan puoluekantaisuudesta, vaan myöskin neuvostojärjestelmästä.

Tätä esiintymistä edelsi koko joukko puoluevastaisia ja neuvostovastaisia tekoja: valtiolle kuuluvan huoneiston (MVTU) anastaminen kokouksen pitoa varten, maanalaisten kirjapainojen järjestäminen y.m.s. Mutta XV edustajakokoukseen asti puolue toteutti trotskilaisen järjestön suhteen vielä sellaisia toimenpiteitä, jotka todistivat puoluejohdon halua saada aikaan trotskilaisten paraneminen, saada heidät tunnustamaan virheensä, saada heidät palaa-

maan puoluekantaisuuden tielle. Useiden vuosien kuluessa, vuoden 1923 väittelystä alkaen, puolue noudatti kärsivällisesti tätä linjaa — pääasiassa **ideologisen taistelun** linjaa. Ja vieläpä puolueen XV edustajakokouksessakin oli kysymys nimenomaan sellaisista toimenpiteistä trotskilaista järjestöä vastaan siitä huolimatta, vaikka trotskilaiset „olivat siirtyneet taktillista laatua olevista erimielisyyksistä **ohjelmallista** laatua oleviin erimielisyyksiin revisoiden Leninin katsantokantaa ja luisuen menshevismin kannalle“. (XV edustajakokouksen päätöslauselma.)⁶⁵

Vuosi, joka on kulunut XV edustajakokouksen ajoista, on osoittanut XV edustajakokouksen päätöksen olleen oikean, kun se erotti aktiiviset trotskilaiset toimihenkilöt puolueesta. **Vuoden 1928 kuluessa trotskilaiset muuttuivat lopullisesti maanalaisesta puoluevastaisesta ryhmästä maanalaiseksi neuvostovastaiseksi järjestöksi.** Siinä on se **uutuus**, mikä pakoitti Neuvostovallan elimet ryhtymään vuoden 1928 kuluessa rankaisutoimenpiteisiin tämän maanalaisen neuvostovastaisen järjestön toimihenkilöiden suhteen.

Proletaarisen diktatuurin valtaelimet eivät voi sallia, että proletariaatin diktatuurin maassa olisi olemassa maanalainen neuvostovastainen järjestö, vaikkapa mitättömän pienikin jäsenmäärältään, mutta jolla kuitenkin on omat kirjapainonsa, omat komiteansa ja joka koettaa järjestää neuvostovastaisia lakkoja ja joka luisuu valmentamaan kannattajiaan kansalaisyksityysootaan proletaarisen diktatuurin elimiä vastaan. Mutta nimenomaan niin alas ovat trotskilaiset, jotka olivat joskus ryhmä puolueen sisällä ja joista nyt on tullut maanalainen neuvostovastainen järjestö, luisuneet.

On ymmärrettävää, että kaikki se, mikä maassa on neuvostovastaista, menshevististä, kaikki se ilmaisee myötätuntoaan trotskilaisille ja ryhmittyy nyt trotskilaisten ympärille.

Trotskilaisten taistelulla puoluetta vastaan on ollut oma logiikkansa, ja tämä logiikka on johtanut trotskilaiset neuvostovastaiseen leiriin. Trotski aloitti siitä, että neuvoi vuoden 1928 tammikuussa hengenheimolaisiaan iskemään NKP(b):n johtoa asettamatta itseään Neuvostoliittoa vastaan. Taistelun logiikan vuoksi Trotski joutui kuitenkin siihen, että iskunsa NKP(b):n johtoa vastaan, proletaarisen diktatuurin johtavaa voimaa vastaan, hän suuntasi kiertämättä itseään proletariaatin diktatuuria vastaan, Neuvostoliittoa vastaan, koko meidän neuvostoyhteiskuntaamme vastaan.

Trotskilaiset pyrkivät kaikin keinoin saattamaan maan johtavan puolueen ja Neuvostovallan elimet huonoon maineeseen työväenluokan silmissä. 21.X.1928 päivätyssä ohjekirjeessä, joka oli lähetetty ulkomaille ja julkaistu ei vain luopio Maslovin lehdessä, vaan myöskin valkokaartilaislehdessä („Rulj“⁶⁶ y.m.), Trotski esitti parjaavia neuvostovastaisia lausuntoja siitä, että nykyinen Neuvostoliitossa vallitseva järjestelmä on „kerenskiläisyyttä nurinpäin käännettynä“, kehoitti järjestämään lakkoja, ehkäisemään kollektiivisten sopimusten solmimiskamppailun ja itse asiassa valmistaa kaadereitaan uuden kansalaissodan mahdollisuuden varalta.

Toiset trotskilaiset puhuvat suoraan siitä, että kansalaissotaa valmisteltaessa ei pidä „välittää mistään, ei mistään kirjoitetuista tai kirjoittamattomista säännöistä“.

Punaisen Armeijan ja sen johtajien parjaus, jota trotskilaiset levittävät maanalaisessa ja ulkomaalaisessa luopioiden lehdistössä ja sen kautta rajantakaisessa valkokaartilaislehdistössä, on todisteena siitä, että trotskilaiset eivät kammoksu kansainvälisen porvariston suoranaista yllyttämistä Neuvostovaltion kimppuun. Punainen Armeija ja sen johtajat kuvataan näissä asiakirjoissa tulevan bonapartelaisen kumouksen armeijaksi. Samalla trotskilainen järjestö koettaa toisaalta pirstoa Kominternin jaostoja, tuoda Kominternin riveihin hajaannusta muodostamalla kaikkialla omia ryhmiään, ja toisaalta — yllyttää Neuvostoliiton kimppuun jo muutenkin Neuvostovaltiolle vihamielisiä aineksia.

Trotskilaisten kirjoitusten vallankumouksellinen fraasi ei enää kykene salaamaan trotskilaisten kehoitusten vastavallankumouksellista olemusta. Puolueen X edustajakokouksessa Lenin varoitti puoluetta Kronstadtin kapinan yhteydessä, että jopa „valkokaartilaisetkin pyrkivät maaluamaan ja osaavat maalata itsensä kommunisteiksi ja vieläpä heitä „vasemmistolaisemmiksikin“, kunhan vain saisivat heikennetyksi ja kukistetuksi proletaarisen vallankumouksen suojamuurin Venäjällä“. Samalla kertaa Lenin toi esimerkin siitä, miten menshevikit käyttävät NKP(b):n sisällä olevia erimielisyyksiä hyväkseen voidakseen sysätä eteenpäin ja tukea tosiasiallisesti Kronstadtin kapinallisia, eserriä ja valkokaartilaisia tekeytyen itse kapinan epäonnistuessa Neuvostovallan kannattajiksi vain muka hyvin pienin varauksin⁶⁷. Trotskilaisten maanalainen järjestö on todistanut täydellisesti, että se on senluontoinen naamioitu järjestö, joka keskittää

nykyään ympärilleen kaikki proletaariselle diktatuurille vihamieliset ainekset. Trotskilainen järjestö täyttää nyt itse asiassa samaa tehtävää, jota aikoinaan Neuvostoliitossa täytti menshevikkien puolue sen taistellessa neuvostojärjestelmää vastaan.

Trotskilaisen järjestön hajoitustyö vaatii Neuvostovallan elinten taholta säälimätöntä taistelua tätä neuvostovastaista järjestöä vastaan. Siitä johtuvat ne OGPU:n toimenpiteet, joihin se viime aikoina on ryhtynyt tämän neuvostovastaisen järjestön likvidoimiseksi (vangitsemiset ja karkoitukset).

Todennäköisesti eivät läheskään kaikki puolueen jäsenet ymmärrä selvästi sitä, että entisen, NKP(b):n sisällä olleen trotskilaisen opposition ja nykyisen, NKP(b):n ulkopuolella olevan neuvostovastaisen trotskilaisen maanalaisen järjestön välille on jo muodostunut ylipääsemätön kuilu. Olisi kuitenkin jo aika ymmärtää ja käsittää tämä ilmeinen totuus. Sen tähden on kerrassaan sietämätöntä se „liberaalinen“ suhtautuminen trotskilaisen maanalaisen järjestön toimihenkilöihin, jota joskus ilmenee eräiden puolueen jäsenten taholta. Kaikkien puolueen jäsenten on se tajuttava. Enemmänkin, koko maalle, laajoille työläis- ja talonpoikaisjoukoille on selitettävä, että illegaalinen trotskilainen järjestö on neuvostovastainen, proletaariselle diktatuurille vihamielinen järjestö.

Harkitkoot myöskin ne trotskilaiset, jotka ovat puolitiessä, tätä uutta tilannetta, jonka heidän johtajansa ja trotskilaisen maanalaisen neuvostovastaisen järjestön toiminta on muodostanut.

Jompi kumpi: joko trotskilaisen maanalaisen neuvostovastaisen järjestön mukana puoluetta vastaan ja

proletaarista diktatuuria vastaan Neuvostoliitossa tahi täydellinen välien katkaiseminen trotskilaisten maan-
alaiseen neuvostovastaiseen järjestöön ja täydellinen
kieltäytyminen kannattamasta millään tavalla tuota
järjestöä.

Julkaistaan ensi kertaa